

lor în alegerea de specialitate a muzeului. Volumul cuprinde și o serie de comunicări cu caracter fundamental, cercetări care mai repede sau mai târziu vor constitui puncte de plecare în vederea unor noi studii cu caracter aplicativ.

Sînt publicate un număr mare de lucrări (35), din diferite domenii ale botanicii.

Cercetările de anatomie cum sînt cele a lui C. Toma (*Anatomia organelor vegetative la Onobrychis transilvanica Simk. din diferite masive muntoase*), sau a G. Filipescu (*Date anatomice comparative la specia Ficaria verna Huds*), scot în evidență strînsa interdependență dintre structura histologică a diferitelor organe și condițiile de mediu.

Alte lucrări clarifică apartenența unor specii la anumite genuri după structura lor anatomică, sau scot în relief anumite particularități de structură ale frunzei, ce ar putea servi la deosebirea speciilor din cadrul aceleiași gen, sau a genurilor din aceeași familie (C. Toma și colab. I. Bără și colab.).

Se aduc contribuții importante la studiul algelor, patrimoniul algologic al patriei noastre îmbogățindu-se cu noi taxoni sau chiar genuri noi (L. Gruia : *Alge cefalice noi pentru flora României*), nesemnate pînă în prezent în țara noastră. Aceiași autor caută să facă o repartiție a zonării altitudinale a algelor în Masivul Bucegi, concluziile însă după părerea noastră încă nu pot fi generalizate, din lipsa unor cercetări similare și în alte masive.

T. Chifu și Gh. Vițalariu (*Contribuții la cunoașterea macromicetelor din bazinul Crasnei*), M. Toma și P. Pascal (*Macromicete din bazinul Bistriței auri*), se ocupă cu studiul ciupercilor din cîteva regiuni unde acest grup de plante era aproape necunoscut.

Gh. Sava abordează cu multă pricepere un grup de plante puțin studiat în țară la noi și anume lichenii. Regiunile cercetate care constituie puncte albe pe harta țării noastre se dovedesc din ce în ce mai interesante, după cum rezultă din numărul de specii identificate pentru prima oară în Repu-

blica Socialistă România (*Flora lichenologică a pădurilor din împrejurimile orașului Adjud, sau Lichenii din bazinul Uzului, regiunea Munților Nemirei și Ciucului*).

Nu sînt trecute cu vederea nici cercetările briologice, Gh. Mihai și V. Barabaș (*Cercetări asupra florii briologice a dealului Măgura—Tg. Ocna*), îmbogățind inventarul briofloristic și făcînd unele considerații ecologice, briogeografice și asupra fitocenozelor muscinalne.

Cele mai extinse sînt cercetările de floră și vegetație a plantelor superioare. Sînt identificate specii noi pentru țara noastră (Gh. Vițalariu și M. Leucov), se completează inventarul floristic al Moldovei (D. Mititelu și colab. Gh. Mihai, C. Birjoveanu și alții), sînt semnalate noi stațiuni pentru gîrnită, considerate pînă în prezent cele mai nordice din Moldova (C. Bircă), se cercetează localități necunoscute încă din punct de vedere floristic, toate acestea completează arealul de răspîndire al plantelor din țara noastră.

Studiul vegetației, care la noi s-a dezvoltat mult mai tîrziu, relativ fiind o știință mai nouă, reprezintă o contribuție valoroasă la dezvoltarea geobotanicii românești. Asociațiile descrise, corelate cu factorii de mediu vor contribui la o mai bună cunoaștere și valorificare a potențialului vegetal în patria noastră.

Aceste lucrări au fost elaborate sub conducerea unor oameni cu mai multă experiență ca : C. Burduja și colab., C. Dobrescu și colab., D. Mititelu, Gh. Mihai, E. Turenschi și colab. și alții. Se aduc contribuții la cunoașterea plantelor medicinale, sursă de materii prime pentru sintetizarea unor medicamente (P. Pascal). Se elucidează unele probleme fiziologice (Gh. Acatrinei și colab. *Endomitoza și mitoza în procesul diferențierii celulare la Dahlia variabilis Cav*) și multe altele.

Volumul „Studii și Comunicări” 1971 al Muzeului de științele naturii din Bacău, contribuie la creșterea prestigiului științei în patria noastră, lucrările fiind elaborate și editate la un înalt nivel științific.

Dr. Vasile CODOREANU

„ANUARUL MUZEULUI ETNOGRAFIC AL TRANSILVANIEI” PE ANII 1968—1970

La începutul anului 1972, a apărut cel de-al V-lea volum din „Anuarul Muzeului Etnografic al Transilvaniei”, volum prin care colectivul de specialiști ai acestei instituții muzeale clujene și alți oameni de știință aduc o nouă și valoroasă contribuție la cunoașterea formelor de viață și cultură populară de pe teritoriul care formează aria de cercetare științifică, de colecționare și valorificare expozițională a muzeului din Cluj.

Tomul voluminos, cu peste 500 pagini, reunește studiile elaborate pe baza cercetărilor efec-

tuate între anii 1968—1970. Printr-un efort științific și editorial, care se cere subliniat, deus de colectivul muzeului, acest ultim volum aduce oarecum „la zi” activitatea de cercetare științifică, creînd premisele necesare pentru apariția cu regularitate a publicației la care ne referim, așa cum reclamă de altfel și titlul ei.

Tematica variată, interesantă, tratată laborios de către autori, cu o documentație bibliografică impunătoare, reclamă lectura atentă și directă a întregului volum. Din această cauză nu ne vom

referi la nici un studiu din volum. Ne făcăm doar o plăcută datorie științifică sesizând, cu întârziere e drept, apariția publicației și recomandând-o călduros atenției specialiștilor.

Poate că în viitoarea economie a anuarului va trebui să-și găsească mai mult loc informațiile științifice privind bogata colecție a muzeului, activitatea muzeografică internă legată de evidența științifică, organizarea depozitelor, păstrarea patrimoniului muzeal și, mai ales, acțiunile de dezvoltare a secției în aer liber de la Hoia, secția care

îmbogățește harta muzeelor etnografice în aer liber din țara noastră cu o unitate de o incontestabilă valoare.

Ținuta sobră a lucrării, grafica — desenele și hărțile — subliniază nivelul științific și artistic al lucrării. Din păcate, calitatea imaginilor color lasă mult de dorit.

Rezumatele în limbile franceză și germană o fac accesibilă și specialiștilor străini.

Silvia ZDERCIUC

MUZEUL ȘI PUBLICUL — REVISTA „MUSEUM”, NR. 1/1972

Printre abonamentele „Revistei muzeelor” din anul 1972 se numără și interesanta publicație de specialitate editată de Organizația Națiunilor Unite pentru educație, știință și cultură — revista „Museum”. Perioadic trimestrial de informare și cercetare muzeografică, începând cu nr. 1 (vol. XXIV) din anul 1972, „Museum” inaugurează o nouă prezentare a revistei datorată unei multitudini de probleme proprii muzeului, puse în discuție sau aplicate în ultimul timp. Astfel, modificând ușor formatul și adoptând o nouă modalitate de prezentare grafică, formula actuală de realizare a revistei permite pe lângă creșterea numărului său a dimensiunii articolelor și îmbogățirea ilustrației lor.

Încă de la apariție, „Museum” oferea cititorilor săi, conservând același mod de prezentare, rezumatul în limbile spaniolă și rusă pentru fiecare articol scris în engleză și franceză.

Bucurându-se de o largă popularizare în noua sa formă, „Museum” nu mai cuprinde aceste rezumate, totuși le trimite separat cititorilor care doresc să le obțină și le solicită redacției.

*

Numărul 1 pe anul 1972, căruia îi încercăm o prezentare, este în întregime consacrat unei chestiuni muzeografice actuale, aceea a „Problemele muzeului de artă contemporană în Occident”.

Întregul volum, bine structurat, cuprinde două părți în tratarea acestei teme și anume: a) un schimb de opinii între câțiva specialiști din domeniul muzeografiei și b) dezbaterile unor probleme existente în unele muzee de artă contemporană din Occident.

Editorialul care deschide volumul, semnat de Georges Henri Rivière, consilier permanent al ICOM-ului, membru în Comitetul de redacție al revistei „Museum” — ne amintește de vasta anchetă organizată la Toronto de Consiliul internațional al muzeelor, a cărei relatare a fost făcută într-un număr recent, și problemele esențiale ce le cuprindea. La invitația UNESCO, un grup de specialiști din muzee de artă contemporană s-au

întrunit la Paris, la 6—7 octombrie 1969, și apoi la 1 aprilie 1970, pentru a avea un schimb de păreri asupra unor probleme de interes comun din muzeele de artă contemporană occidentale: etică, organizare, expunere, animație și alte manifestări, raportul acestor muzee cu autoritățile care le conduc, cu artiștii, perceperea artei, presa și televiziunea, publicul, editorii, concepte și experiențe ale arhitecturii. Aceste discuții au fost înregistrate la magnetofon și în plus, un chestionar a fost adresat unui număr de 116 muzee de artă contemporană sau secțiilor de acest gen din alte instituții muzeale.

Subiectul anchetei, de o acută actualitate și scos în evidență de o conjunctură completă, implică divergențele și convergențele lui, problemele nu numai artistice și culturale, de asemenea și problemele sociale pe care le conține.

În încheierea editorialului, „Museum” își exprimă dorința ca observațiile lui să fie completate de cititori spre a fi dezbătute în numerele următoare și de a conduce și alte asemenea anchete.

*

Esențial în modul de tratare a problemelor cu care ne informează prezenta anchetă, este că fiind realizată cu participarea unor oameni ce au o bogată practică muzeală, discuțiile izbutesc să depășească conjunctura muzeologică locală, de la care se pornește în interpretarea fenomenelor, acestea fiind folosite numai în măsura în care devin necesare în clarificarea tabloului de ansamblu.

Din cuprinsul materialelor ce au rezultat în urma selecției spre publicare, ne-au atras atenția câteva mai importante, mai precis, acelea care pot constitui și în cadrul muzeografiei românești teme ce se cer studiate și dezbătute, atita timp cit muzeografia este socotită pretutindeni o știință în evoluție.

Menționăm în același timp că și în cuprinsul acestor aspecte tratate se găsesc numeroase probleme demne de a fi luate în considerație. Ne-am oprit totuși, din lipsă de spațiu, asupra aspectului